

תת"ע 10867/05/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד נאיל סולטאן, הנאשמים

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה
תת"ע 10867-05-17 מדינת ישראל נ' סולטאן

בפני
בעניין: השופט אבישי קאופמן
מדינת ישראל - המאשימה

נגד
נאיל סולטאן - הנאשמים

גזר דין

בתיק זה הורשע הנאשם, על פי הודאתו, **בשתי עבירות של נהיגה בלא רישיון נהיגה**, ועבירות נוספות כפי שיפורט להלן.

על פי כתב האישום בתיק זה נהג הנאשם ברכב ביום 1.10.2016, וזאת במהירות של 131 קמ"ש, העולה על המותר במקום על פי החוק (90 קמ"ש בלבד). מלכתחילה הוגש כתב האישום כנגד בעל הרכב מר מטר פהמי, בגין עבירת המהירות בלבד, אולם זה תוקן בדיון מיום 9.7.2017. כתב האישום הוסב כנגד הנאשם דנן, ולעבירת המהירות התווספו עבירה של נהיגה בידי בלתי מורשה ועבירה של נהיגה בלא ביטוח. הנאשם הודה בעבירות וביקש לצרף לתיק **אישומים נוספים** אשר נכללו מלכתחילה בתיק 11033-01-17 שהוגש בבית המשפט בתל אביב. על פי אישומים אלה, נהג הנאשם - בהיותו בלתי מורשה לנהיגה - ברכב ביום 24.1.17, ואף הגדיל לעשות ולא ציית להוראת שוטר לעצור את הרכב.

לנוכח צירוף שני האישומים טענה המאשימה לחומרה יתרה, וביקשה להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה, קנס ועונשים נלווים. המאשימה הפנתה לפסיקה ולעברו של הנאשם אשר כולל עבירות דומות של נהיגה בהיותו בלתי מורשה ואי ציות להוראות שוטרים מיום 22.1.2012.

הסניגור פירט נסיבות הנאשם, וטען כי יש להקל עם הנאשם לאור קבלת רישיון הנהיגה לאחר האירוע, ולאור העובדה כי קיבל אחריות לאירוע מיום 1.10.2016 מכוח חזקת הבעלות, וביקש להסתפק בעונש עבודות שירות ופסילה לתקופות קצרות.

לא אוכל לקבל את שתי הטענות לקולא שהעלה הסנגור.

אומר מיד כי עובדת **קבלת רשיון נהיגה לאחר האירוע כלל אינה נסיבה מקילה בעיני**, וזאת מכמה סיבות. ראשית, מדובר בנסיבה שמאחרת לעבירה ואינה רלוונטית לביצועה ולנסיבותיה. מצב רשיונו של הנאשם ביום הדיון אינו יכול להיות רלוונטי לעבירה, בדיוק כפי שמי שנאשם בנהיגה בזמן פסילה אינו יכול לטעון להקלה מאחר ובמועד הדיון כבר חלפה תקופת הפסילה והוא חידש רשיונו.

שנית, וכפי שצינתי כבר במספר פסקי דין קודמים, הקלה עם נאשם מאחר וקיבל רשיון נהיגה לאחר העבירה תהווה מסר פסול לציבור הצעירים לפיו מי שהחל בלימודי נהיגה והוא צפוי בדרך כלל לקבל רשיון נהיגה בתוך מספר חודשים, רשאי לנהוג אף בטרם קבלת רשיון, שכן יזכה להקלה בעונש. מובן כי לא ניתן לקבל מצב זה והוא אף עומד בניגוד להוראת סעיף 40 לחוק העונשין.

אדגיש כי מדובר בסוגיה שונה ממקרים בהם מדובר בנאשם אשר החזיק **ברשיון אשר פקע** וחודש לאחר העבירה, שאז לעתים התקבלה גישה מקילה יותר כלפי מי שנהג בתקופת הפקיעה. במקרה זה מדובר במי **שמעולם לא היה מורשה** בטרם אחז בהגה. בניגוד למי שהיה בעל רשיון אשר פקע ולא חודש- בדרך כלל מסיבה טכנית של אי תשלום קנס - קבלת רשיון לאחר העבירה אינה יכולה ללמד על מידת כשירותו של אדם לנהוג מספר חודשים קודם לכן, ומכל מקום היא מהווה הפרה בוטה של החוק.

בהקשר זה ראיתי לנכון להזכיר את פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 4589/11 **גרשון קרויזר נ' מדינת ישראל** לפיו גם כאשר בוצע חישוב פסילה רטרואקטיבי, לפי בקשת הנאשם שהוגשה לאחר ביצוע העבירה, אין בכך כדי להשליך על העבירה. ואם הדברים נכונים כאשר מדובר בעניין "טכני" של אי הגשת בקשת חישוב במועד העבירה, בוודאי שהדבר נכון לעניין מהותי של אי קבלת רשיון נהיגה במועד הרלוונטי.

באופן דומה דחה בית המשפט העליון ערעוריהם של מי שנדונו בגין נהיגה בזמן פסילה על פי פסק דין שניתן בהעדר התייצבות, וזאת על אף שבסופו של דבר פסק הדין והפסילה שהוטלה בחובו **בוטלו** - רע"פ 10378/09 **דוד רון נ' מדינת ישראל**, רע"פ 7612/13 **שמעון אמסלם נ' מדינת ישראל**.

אם נקבע כי ביטול מאוחר של פסק דין שניתן בהעדר אינו משליך על עבירת נהיגה בפסילה שבוצעה עובר לביטול, מובן כי קבלה מאוחרת של רשיון נהיגה אינה משליכה על העבירה שבוצעה בטרם התקבל הרשיון. ואם במקרה הרגיל הטענה אינה יכולה להתקבל, מקל וחומר שאין מקום לקבלה מקום שמדובר בעבירה חוזרת של הנאשם, כמו במקרה דנן.

באשר לטענה הנוספת שהעלה הנאשם, בדבר קבלת אחריות מכוח חזקת הבעלות, הרי שזו עומדת בניגוד לעובדות כפי שעולות מהתיק. כפי שפורט לעיל, כתב האישום הוגש מלכתחילה נגד הבעלים של הרכב, ורק בהמשך תוקן כנגד הנאשם. הנאשם הודה בעבירות בלא כל סייג, ועד רגע מועד הטיעון לעונש לא העלה כל טענה מסוג זה. מעבר לאמור

לעיל, טענת הנאשם - שכאמור הועלתה לראשונה במסגרת הטיעון לעונש - לא פורטה בדרך כלשהי, ולא מובן כיצד רק "החזיק ברכב" שאינו רשום על שמו, כאשר הוא כלל אינו מורשה לנהיגה. לפיכך לא אוכל לתת משקל לטענה זו.

כפי שכבר ציינתי לא אחת, אין לקבל כי מי שאינו מורשה בנהיגה ולא הוכשר לכך נוטל לעצמו את החירות לנהוג ברכב, פעולה שכרוכה בסיכון ומצריכה מיומנות. חומרת העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, הסכנה הרבה הטמונה בנהיגה ברכב על ידי אנשים שהינם בלתי מורשים, זאת בנוסף להיות עבירה זו לצערי נפוצה, מחייבים להעדיף את האינטרס הציבורי של הרתעת הרבים מעל פני האינטרס האישי של הנאשם, וזאת כפי שנקבע בשורה ארוכה של פסק דין. ראו לדוגמא עפ"ת 37490-07-12 **נסר נסראללה נ' מדינת ישראל**, עפת (מרכז) 31341-06-13 **חאג יחיא מוחמד נ' מדינת ישראל**, ועפת (מרכז) 17539-07-12 **סולמן אבו דחל נ' מדינת ישראל** שם נקבע כי "די בנהיגה ראשונה על רכב של בלתי מורשה כדי להצדיק עונש כואב ומכביד. עונש מסוג זה יהווה הרתעה שלא תבוצע נהיגה נוספת על ידי אותו נהג בלתי מורשה וכן לבלתי מורשים אחרים בכח". בעפ"ת 25225-03-13 **יניב גייטנס נ' מדינת ישראל** הסביר בית המשפט המחוזי כי:

אין מקום לסליחה ואין מקום לרחמים למי שמבצע עבירה זו לראשונה בחייו. דווקא הגישה הסלחנית שהיתה עד כה למבצעי העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה על ידי בלתי מורשים הביאה לתופעה הרווחת של נהיגה בידי בלתי מורשה פעם אחר פעם אחר פעם... לפיכך העונש ההולם לעבירת נהיגה על ידי בלתי מורשה, כבר בפעם הראשונה, הוא מאסר בפועל, לא בעבודות שירות, אלא בפועל ממש. התקופה תיגזר מהנסיבות, האם יש עבירות נוספות, מה התוצאות ומה ההשלכות של אותן עבירות ואלה יש להשפיע על אורך תקופת המאסר בפועל.

על אף האמור לעיל, סקירת הפסיקה כולה, מגלה כי ככל שמדובר בעבירה ראשונה מסוג של אדם ינוע העונש הראוי במתחם שבין מאסר שכולו מותנה למאסר שחלקו יהיה בפועל, לתקופה קצרה, אותה ניתן לרצות בעבודות שירות.

מובן כי כאשר מדובר בשני מקרים, יש מקום לענישה חמורה יותר, ובוודאי כאשר לעבירת הנהיגה עצמה מצטרפת עבירת אי ציות וקל וחומר כאשר לחובת הנאשם בעברו עבירות דומות של נהיגה בלא רישיון ואי ציות להוראות שוטר.

הנאשם הרהיב עוז, ובטרם קבלת הרשאה לכך נהג בכביש בינעירוני ראשי, במהירות העולה על המותר, ואף חזר על העבירה זמן קצר לאחר מכן, כאשר לעבירה זו הוא מוסיף נסיון התחמקות מהשוטר שהורה לו לעצור. התנהגותו של הנאשם אינה מצדיקה כל הקלה. ההיפך הוא הנכון, לכאורה מלמדת התנהגותו של הנאשם כי אין מדובר ב"מעידה חד פעמית", אלא כי הנאשם ראה עצמו כמי שכשיר לנהוג ואף לעשות זאת תוך התעלמות מהוראות החוק.

לאור האמור לעיל סבורני כי במקרה דנן יש מקום לענישה מחמירה הכוללת עונש מאסר בעבודות שירות לתקופה המקסימלית, וזאת לצד עונש מאסר מותנה לתקופה שמעבר לכך, אשר יבהיר לנאשם כי חזרה על העבירות תביא למאסרו מאחורי סורג ובריח.

באשר לתקופת הפסילה, הרי מחד גיסא אין מנוס מפסילה לתקופה משמעותית אשר תבטא את חומרת התנהגות

הנאשם. מאידך גיסא אני מוכן מקבל כי קבלת רשיון נהיגה לאחר העבירה מצדיקה הקלה מסוימת **בהקשר זה**. אין דין פסילה של מי שמחזיק ברשיון נהיגה כדין פסילה מקבלת רשיון נהיגה למי שכלל אינו בעל רשיון, ומובן כי הפגיעה בראשון הינה חמורה יותר, ולפיכך סבורני כי מוצדק להטיל על מי שמחזיק ברשיון ביום גזר הדין פסילה לתקופה שתהיה יחסית קצרה יותר.

לאור כל האמור לעיל, ראיתי לנכון לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

* שישה חודשים מאסר בפועל.

עונש מאסר זה ירוצה בעבודות שירות, במרכז יום לקשיש בכפר סבא, כמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 30.1.

המועד שנקבע בחוות דעת הממונה לתחילת ריצוי העונש חלף. לפיכך, על הסנגור לפנות בהקדם לממונה לתיאום מועד חדש, ועליו להודיע על המועד שתואם לתיק בית המשפט וזאת **לא יאחר מיום 24.5**.

אם לא תוגש הודעה כנדרש יוצא כנגד הנאשם צו מאסר לריצוי עונשו באופן מיידי שלא בעבודות שירות.

הנאשם מוזהר כי הפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתן באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

* אני דן את הנאשם **לשמונה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים**, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה הנ"ל על עבירה של נהיגה **בלא רשיון נהיגה**, שאינה מסוג ברירת משפט, **נהיגה בזמן פסילה**, או **אי ציות להוראות שוטר**.

* אני פוסל את הנאשם **מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של שנה אחת**.

לריצוי הפסילה, יפקיד הנאשם את רשיונו במזכירות בית המשפט לא יאחר מיום 7.6 בשעות הקבלה. הפסילה בפועל מהמועד הנ"ל, אולם תמנה רק מיום הפקדת הרשיון בפועל. אם יופקד הרשיון לפני התאריך הנ"ל, תיכנס הפסילה לתוקף ותמנה מיום ההפקדה.

* אני פוסל את הנאשם **מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך**

שלוש שנים לבל יעבור עבירה של אי ציות להוראות שוטר או נהיגה בזמן פסילה.

אני **פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים** לבל יעבור אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה.

המזכירות תמציא החלטה זו לידי הממונה לעבודות שירות ותקבע את התיק למעקב אחר מסירת הודעה בדבר מועד תחילת ריצוי העונש כנדרש, ליום 25.5.

זכות ערעור תוך 45 יום, לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 14 מאי 2018, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד מצארווה, וב"כ המאשימה עו"ד רודמינסקי.